

"SUPER-MARIO" PROTIV ŠTETOČINA (konačno se našao netko tko se usuđuje reći im što ih spada)

Tko je Mario Filipi? Branitelj iz zagrebačkog kraja, stopostotni vojni invalid, bez noge i ruke, koje je izgubio u obrani svoje Domovine, u Domovinskom ratu (što ga nije spriječilo da pred par godina gotovo uspije preplivati La Manche u dva pokušaja), diplomirani je politolog i stalni kolumnist mjesečnika "CAJTuNG", što označava Vrijeme u Novoj Gradiški, a nosi nadnaslov "nezavisne novogradiške novine".

Za 90. broj novina napisao je, na stranici ispred svoje kolumne, prigodni zapis sa hodočašća u portugalsko selo Fatimu, mjesto gdje se 13. svibnja 1917. ukazala Gospa Fatimska trojici djece iz obližnjeg sela Aljustrela.

Osim toga, Mario je na određeni način dizajnirao i prvu (ukoričenu) stranicu, na kojoj je, osim dvije manje slike s hodočašća, snimio i "efekt dúge oko Sunca za vrijeme dok se nosio Gospin kip". Tu pojavu Filipi u svom kratkom tekstu opisuje ovim riječima: "Nije to bilo čudo, nego prirodna pojava koja je vrlo rijetka, ali je činjenica da je trajala samo toliko dugo koliko su nosači nosili Gospin kip... Nama vjernicima to je znak ljubavi i saveza Neba s nama ljudima. A oni koji ne vjeruju mogu svaki za sebe donositi zaključak, ali ne mogu negirati dugu oko Sunca niti vrijeme njezinog trajanja".

Posebno je zadnja njegova rečenica značajna: čovjek ne mora biti vjernik da bi bio dobar i častan čovjek—konkretno u Hrvatskoj, sigurno je bolje biti agnostik ili ateist nego "ognjištarski" pseudokatolički farizej, koji ide u crkvu da bi kupovao indulgencije (oprost za grijeh) kao što se ide u samoposlugu kupovati kruh ili pastu za zube, ali ionako blaga oštrica Mariove primjedbe

O Mariju Filipiju

Autor prof. Ante Gradiška
12. kolovoza 2012.

usmjerena je, kako ćemo vidjeti i u jubilarnom izdanju njegove uobičajene kolumne "Hrvatska i svijet", protiv sve nabrijanijih dežurnih nihilista i sekularnih fundamentalista, koji lukavo uživaju u svojoj privilegiranosti i nedodirljivosti, pa doslovno podivljaju i na samu sumnju nečijeg neslaganja s njihovim stavovima i u osporavanje tog nezaslužnog statusa.

Na sljedećoj stranici nalazi se Filipijeva uobičajena kolumna, koja je ovaj put za čitavu stranicu duža nego obično, a nosi znakovit naslov "U raljama svjetske pohlepe", kojim se Mario očito obraća onima koje je čitatelj "Spiegela" Michael Seeck-Ryan nazvao "elitističkim Eurobirokratima".

A u podnaslovu je podebljanim slovima "izvukao" tvrdnju koja nije ništa manje znakovita u danom kontekstu: "Silne milijarde nisu superbogatašima dovoljne" (a EU i njoj podložne vlade služe samo tome da im te milijarde osiguraju!) "Oni žele vladati svakom pojedinom osobom, a broj ljudi na svijetu 'smanjili' bi po svaku cijenu..." Ovo nikako nije pretjerana tvrdnja, već se vrlo lako daje argumentirati:

ako je, naime, "fleksibilizacija" radnih mjesta – što je eufemizam za otpuštanje radnika - nužna, jer današnjem gospodarstvu (namjerno uzimam ovaj sinonim za "ekonomiju", jer sadrži bitan pojam "gospodar") nije potreban onoliki broj radnika koji se nekad podrazumijevao, onda je onaj "višak" radnika, odnosno ljudi, suvišan ne samo u proizvodnji nego i uopće u životu. Kako je krajem prošle godine u bečkom "Profilu" izjavio bivši austrijski ministar Ferdinand Lacina: "Danas je jedina relevantna tema otplata dugova – zašto više nitko" (mислеći očito na političare i financijaše) "ne govori o nezaposlenosti?" A da i ne govorimo o tome kako su te dugove stvorili upravo ti financijaši i političari, a onda ih nabijaju na nos onima koji nisu "ni luk jeli ni luk mirisali". "Dok se kroz silne bjelosvjetske medije", zaključuje Mario u ovom segmentu, "razliježu milozvučne poruke mira i tolerancije, na dnu paklenog kotla... ne ključa ni jedna plemenita emocija.

Pohlepa i težnja prema apsolutnoj moći sve više šire svoje pipke prema svakoj pojedinoj osobi na svijetu. I koliko se god netko trudio da se 'ne bavi politikom', toliko je više zanimljiv kao objekt apsolutnog nadzora kojemu je krajnji cilj pljačka svakog pojedinca pretvaranjem ljudskog bića u ... poslušnog zombija koji marljivo radi i nikad ništa ne traži..." (pa ispada čak i da je bezobrazan ako traži pošteno zarađenu plaću!)

I ovdje je autor potpuno u pravu. U vrijeme u kojem je riječ "privatnost" postala jedna od najrasprostranjenijih na svijetu, čovjek gotovo da je izgubio pravo na privatni život. Iako je George Orwell već naslovom svoju apokaliptičnu viziju budućnosti smjestio u danas davnju 1984. godinu, današnja tehnologija koja se širi brzinom razmnožavanja ameba postala je ubrzo zastrašujuća prisprodoma "velikog brata" iz tog romana, koji s ekrana prati svaki naš pokret i uvlači se u svaki dom. Orwellov pojam 'Big Brother' postao je u međuvremenu znak raspoznavanja za septičku jamu tijela i duha, koja se u sustavnoj medijskoj (TV) kretenizaciji 'širokih narodnih masa' zove 'reality show', a koja služi isključivo tome da uništi posljednje oaze ljudskosti u prostoru degenerativnim sadržajima već gotovo potpuno moralno eutanazirane zapadne civilizacije.

Ovim aspektom sramotnog okružja u kojem smo osuđeni živjeti nećemo se ovdje, upravo zbog njegove prevažnosti, stići baviti, pa ćemo se vratiti onim "poslušnim zombijima" o kojima Mario govori u odjeljku "Recesijom ljude pretvaraju u robove". (I ovdje autorov jezgrovit izričaj pogađa ravno "u sridu": "recesija" je, naime, samo neofašistički eufemizam – tj. ublažena tvrdnja – za nametanje, sustavnim ispiranjem mozga, osjećaja krivnje izmanipuliranim robovima /nastalim, kako na drugome mjestu kaže Mario, "pretvaranjem ljudskog bića u zarobljenu životinju"/, koji su navodno sami krivi za tu famoznu "recesiju", pa za to moraju i ispaštati!!) Filipi nastavlja: "Na koljena padaju cijele države" (po prvi put u povijesti Europe država kao političko pravna-institucija izgubila je suverenitet koji pojam države podrazumijeva!), dok bankari plivaju u gomilama milijardi ... no, njima ni to nije dovoljno. Žele imati poslušne robove, pa se ... ugrubo procjenjuje da umjesto sedam milijardi ljudi gramzljivim ljudožderima u foteljama treba samo dvije milijarde..."

Ako ova gruba procjena jest autentična, najsigurnije "konačno rješenje" (da, da—ono Hitlerovo "Endlösung"!)) bilo bi ponovno uvođenje plinskih komora, ovaj put za "višak radne snage". Ionako već postoji nešto slično, kako je pred gotovo 40 godina maestralno zaključio Bogdan Tirnanić. Lamentirajući, naime, nad sveprisutnim "uništenjem duha", on donosi ubitačan zaključak, po kojem je to "uništenje postalo globalni proces u koji se uključuje sve veći broj ljudi, disciplinovano zauzimajući svoja mesta pred plinskim komorama duha..."

O Mariju Filipiju

Autor prof. Ante Gradiška
12. kolovoza 2012.

A ako ni to nije dovoljno, tu je privatizirana farmaceutska industrija, koja izmišlja "svinjske gripe" i druge epidemije, samo da bi mogla zaraditi na prodaji cjepiva. I o tome naš autor, naravno, govori – a u "Slobodnoj" od 6. srpnja naišao sam na članak Nataše Škaričić, koja prenosi izjave dvoje ljudi kojima je upropašteno zdravlje cjepivom za "svinjsku gripu", dok je treća osoba umrla.

Konačno, u Beogradu sam naišao na knjigu poznatog psihologa i gorljivog vjernika Vladete Jerotića "Približavanje Bogu", koji na jednome mjestu citira prozni iskaz karizmatičnog srpskog pjesnika Momčila Nastasijevića (1894 – 1939). U jednom, naravno, užem kontekstu, kojim se ni sam Jerotić ne bavi, Nastasijević je izrazio svoju užasnutost "spoznajom da se pokornost bespravno uvukla u red vrlina" I dok svakodnevno gledamo i slušamo, doista iskreno užasnuti, ponižavajuću upornost s kojom naši i ini političari ropski gmižu pred gospodarima svijeta, je li preuzetno zaključiti da od iskrenog odgovora na Nastasijevićevo pitanje zavisi sudbina današnjeg svijeta–hrabrost takvog pitanja tek je, uostalom, prvi korak u ostvarivanju jednog boljeg svijeta. (Bravo, Mario– osakatili su ti tijelo, ali tvoja ljudskost otkriva svu bijedu njihovih osakaćenih duša! Ne daj se!)